

Публикуван номер	:	C-170/21
Номер на доказателството	:	1
Регистрационен номер	:	1180010
Дата на подаване	:	15/03/2021
Дата на вписване в регистъра	:	17/03/2021
Вид на доказателството	:	Преюдициално запитване
<hr/>		
Номер на подаване чрез e-Curia	:	Доказателство DC143237
Номер на файл	:	2
Подател	:	Andrey Georgiev (J357453)

ОПРЕДЕЛЕНИЕ
№ 20067734
15.03.2021г., гр.София

**СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, I ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ, 27 състав,** в закрито съдебно заседание на петнадесети
март две хиляди двадесет и първа година в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ДИМИТЪР ДЕМИРЕВ

като разгледа докладваното от съдията гражданско дело № **51458** по
описа за **2020** година и за да се произнесе взе предвид следното:

1. Производството е по реда на чл. 267, пар. 1 ДФЕС.

Страни по спора:

2. **Заявител:** „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, регистрирано
по закона на Република България дружество, със седалище и адрес на
управление: (адрес), представлявано от управителите: (управители), чрез
юрисконсулт (юрисконсулт), телефон: (тел), email:@proficredit.bg.

3. **Длъжник:** Т.И.Т., български гражданин, с адрес: гр.София,
(уличен адрес).

4. **Искания:** Производството е образувано по заявление вх.№
23060076/21.10.2020г., подадено от ПРОФИ КРЕДИТ България ЕООД, с
което се иска издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по
чл.410 ГПК срещу (длъжник), за сумите от общо 5218.69лв., от които
2035.34лв. главница, договорна лихва в размер на 1160.46лв., дължима за
периода от 11.07.2019г. до 11.08.2020г., 1765.61лв. възнаграждение за
закупен пакет от допълнителни услуги, 212.17лв. лихва за забава от
12.04.2018г. до 11.08.2020г., както и 45.11лв. лихва за забава за периода от
11.08.2020г. до 19.10.2020г.

Факти по спора:

5. В заявление вх.№ 23060076/21.10.2020г. „ПРОФИ КРЕДИТ
България“ ЕООД е описало, че претендираните вземанията произтичат от
сключен между страните договор за потребителски кредит №
3026974149/29.12.2017г., приложен към заявлението. Описано е, че
(длъжник) е направила 11 бр. погасителни вноски и изпаднала в забава,

като на 11.08.2020г. кредитът бил обявен за предсрочно изискуем, за което потребителят бил уведомен.

б. С разпореждане № 20247146/09.11.2020г. по гр.д. № 51458/2020г. по описа на СРС, 27 състав, съдът, съобразявайки служебното си задължение по чл.411, ал.2, т.3 ГПК, така и с оглед въведено от практиката Съда на Европейския съюз задължение за служебна преценка на неравноправност на договорни клаузи, когато са налице фактически данни за такава неравноправност (С-147/16; С-243/08) е приел, че от представените по дело документи може да се направи извод за вероятна неравноправност на клаузите на пакета допълнително услуги. Приел е, че в конкретния случай договорните отношения между страните се отнасят към потребителски договор по см. на чл.9, ал.1 ЗПК, поради което приложение намират разпоредбите на ЗПК, съответно ЗЗП. По същество е приел, че, уговореният в т.V от договора за кредит пакет от допълнителни услуги, за който е сключен отделно споразумение, включвало заплащане на възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги в размер на 2292,48лв. като предоставените за тази цена услуги не били изчерпателно изброени, в какъвто смисъл било изискването на императивните разпоредби на ЗПК. Не била посочена и цена за всяка от услугите поотделно, включително и в споразумението, каквото е изискването на чл.10а, ал.4 ЗПК. На следващо място бил отчетен и фактът, че заплащането на това възнаграждение е предварително, т.е. същото било дължимо само за "възможността за предоставянето" на услугите, като е без значение дали някоя от тези услуги ще бъде използвана по време на действие на сключения между страните договор, доколкото в уводната част на споразумението е посочено, че възнаграждението за предоставянето на посочените допълнителни услуги ставало изискуемо с подписването му, като изискуемостта му била в пълен размер дори и да не е ползвана и една от тях. Съгласно приложения погасителен план длъжникът е следвало да заплаща в продължение на 36 месеца за нещо, което не ползва. Изрично в постановеното решение от 16.07.2020г. на СЕС по дело с-686/2019г. било прието, че понятието „обща разходи по кредита за потребителя“, съдържащо се в чл.3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО на ЕП и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща разходите за евентуално удължаване на срока на кредита, щом като, от една страна, конкретните и точни условия за евентуалното му удължаване, вкл. срока на последното, са част от клаузите и условията, договорени между кредитора и кредитополучателя в договора за кредит, и от друга страна, тези разходи са известни на кредитора. Процесното споразумение дало на съда основание да счита, че е налице извод за вероятната неравноправност на клаузите във вреда на потребителя по смисъла на чл.143 ЗЗП, приложим в конкретния случай, тъй като води до

значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, поради което съдът приел, че заявлението следва да се отхвърли в тази част за възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги за сумата от 1765,61лв.

7. На следващо място, с оглед изложените данни от заявителя, че длъжникът е направил 11бр. плащания, така и с оглед претендираните суми, съдът приема, че длъжникът е заплатил общо сумата от 1988,69лв., с която сума обаче следвало да се погаси само възнаградителната лихва и главницата по кредита по правилото, че задължението се погасява в този ред съгласно чл. 76, ал. 2 ЗЗД, като видно от претендираните в заявлението размери, се установява, че сумите са били отнасяни за погасяване и на претендираните вземания произтичащи от пакета за допълнителни услуги, а е следвало да се отнесат към следващите вноски, т.е. съдът приел, че с плащането, отнесено по чл.76, ал.2 ЗЗД са погасени 16 бр. пълни вноски по главница и частично от 17-тата (с падеж 11.06.2019г.), така и са погасени 17бр. пълни вноски за лихва, т.е. погасена е лихва в размер на 1206,06лв., както и главница в размер на 782,63лв., поради което дължимата оставала главница от 1617,37лв., както и лихва в размер на 609,9лв. По отношение на лихвата за забава за периода от 12.04.2018г. до 19.10.2020г. (претендирана в общ размер на 257,28лв), съдът е приел, че е основателна за периода 11.06.2019г. (с оглед отнасяне на плащанията отнесени по чл.76, ал.2 ЗЗД към следващите вноски) до 19.10.2020г., която съдът определил по чл.162 ГПК в размер на 204.53лв., като за разликата до претендирания размер от 257,28лв. заявлението следва да се отхвърли (т.е. за 52,75 лв.). Така мотивиран съдът е разпоредил отхвърляне на основание чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК заявление за издаване на заповед за изпълнение с вх. № 23060076/21.10.2020 г., подадено от ПРОФИ КРЕДИТ България ЕООД, В ЧАСТТА, с която се иска длъжникът (лични данни), да заплати: сумата от 417,97лв., представляваща разликата над уважената част от претендираната със заявлението главница от 2035.34лв. до уважения размер от 1617,37лв.; 1765,61лв., възнаграждение по за закупен пакет от допълнително услуги по Договор за потребителски кредит № 3026974149; 52,75лв., представляваща разликата над уважената част от претендираната лихва за забава от 12.04.2018г. до 19.10.2020г, претендирана в размер на 257,28лв. до уважения размер от 204.53лв. за периода от 11.06.2019г.. до 19.10.2020; ведно със законната лихва върху отхвърлената част от главницата от 21.10.2020г. до изплащане на вземането.

8. Със заповед за изпълнение на парично задължение от 09.11.2020г. по ч.гр.д. № 51458/2020г. Софийски районен съд, 27 състав в проведеното на 09.11.2020 г. закрито разпоредително заседание по ч. гр. дело № 51458, по описа на съда за 2020г., след като преценил, че са налице предпоставките за уважаване на искането и на основание чл. 411, ал. 3 ГПК, е разпоредил: Длъжникът (лични данни), с адрес (адрес), да заплати

на кредитора ПРОФИ КРЕДИТ България ЕООД, (данни за представители и адрес), сумата от 1617,37лв., представляваща главница по договор за потребителски кредит № 3026974149 от 29.12.2017 г. ведно със законна лихва от 21.10.2020 г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на 609,9лв. за периода от 11.7.2019 г. до 11.8.2020 г., обезщетение за забава в размер на законната лихва в размер на 204.53лв. за периода от 11.06.2019г. до 19.10.2020г., както и разноски по делото в размер на 48,63лв. за държавна такса. и 23,30лв.. за юрисконсултско възнаграждение.

9. В срока по обжалване е била подадена частна жалба вх.№ 23069827/27.11.2020г. от заявителя ПРОФИ КРЕДИТ България ЕООД срещу разпореждане № 20247146/09.11.2020г. по гр.д. № 51458/2020г. по описа на СРС, 27 състав, по повод на която е било образувано в.ч.гр.д. № 14158/2020г. по описа на СГС, по което с Определение № 263109/16.02.2021г. въззивният съд приема, че съгласно чл.411, ал.2, т.3 ГПК (ДВ, бр. 100/2019г.), съдът следва да откаже издаване на заповед за изпълнение, когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, или е налице обоснована вероятност за това. По отношение на възражението на жалбоподателя, че първоинстанционният съд не разполагал с правомощия да се произнася по валидността на договорни клаузи, въззивният съд приема, че било необосновано, защото съдът можел служебно и без възражение от длъжника да констатира противоречието на договорни клаузи със закона или добрите нрави, каквото задължение му било вменено и с разпоредбата на чл.411, ал.2, т.2 от ГПК. Допълнителен аргумент била и практиката на СЕС, съгласно която националният съд бил длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13г. и по този начин да компенсират тази неравноправност. По същество въззивният съд приема, че е налице неравноправна клауза в договора за потребителски кредит, с която потребителят се е задължил да заплати възнаграждение на кредитора за предоставяне на пакет от допълнителни услуги.

10. На следващо място, въззивният съд приема, че в останалата част жалбата била основателна, защото когато заявлението отговаряло на всички предвидени в ГПК изисквания – подадено било до местно компетентния съд, вземанията били надлежно индивидуализирани по основание и размер и попадали в обхвата на чл.410, ал.1 ГПК, съдът бил длъжен да издаде заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. Изключенията били уредени в чл.411, ал.2, т.1-5 ГПК. Целта на заповедното производство била не установяване на вземането, а само проверка дали било спорно. Затова извън правомощията на съда било проверката дали заявеното вземане съществувало. Този въпрос подлежал на разрешаване в исковото производство по иск на кредитора по чл.422 ГПК в случай, че длъжникът упражнил правото на възражение срещу заповедта по чл.414 ГПК.

Въззивният съд приел, че преценката на първоинстанционния съд по отхвърляне на част от претендираната главница по договора за кредит, възнаградителна лихва и лихва за забава, поради нищожността на клаузата за допълнителен пакет услуги и извършените от длъжника плащания, отнесени по чл.76, ал.2 ЗЗД, била неправилна, защото било извън правомощията му в преценката за издаване на заповед за изпълнение. Паричните притезания за главница и лихви били надлежно индивидуализирани по основание и размер в заявлението и при липса на някое от основанията по чл.411, ал.2, т.1-3 ГПК са налице предпоставките за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. Дължимостта им в пълния заявен размер била предмет на разглеждане при евентуално предявен впоследствие установителен иск по чл.422 ГПК. Поради това СГС приема, че разпореждането следва да бъде отменено и разпоредено в полза на ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ ЕООД издаването на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за сумата от 417.97лв., представляваща разликата над уважената част от главница в размер на 1617.37лв. до пълния претендиран размер от 2035.34лв. по договор за потребителски кредит от 29.12.2017г.; за сумата от 550.56лв., представляваща разликата над уважената част от възнаградителна лихва от 609.90лв. до пълния претендиран размер от 1160.46лв. за периода 11.07.2019г. до 11.08.2020г. и за сумата от 52.75лв., представляваща разликата над уважената част от лихва за забава за периода 12.04.2018г. до 19.10.2020г., претендирана в размер на 257.28лв. до уважения размер от 204.53лв. за периода 11.06.2019г. до 19.10.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 21.10.2020г. до изплащането, както и допълнително разноски от 96.38лв. за платена държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт.

11. Поради това СГС е потвърдил разпореждане № 20247146/09.11.2020г. по гр.д. № 51458/2020г. по описа на СРС, 27 състав, в частта, в която е отхвърлено заявление на ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ ЕООД за сумата от 1765.61лв., представляваща възнаграждение за закупен допълнителен пакет услуги, като е отменил разпореждането в останалата част и вместо това е постановил: *„ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в полза на „Профи Кредит България“ ЕООД, (номер), със седалище и адрес на управление: (адрес), срещу (длъжник), с адрес: (адрес), за сумата от 417.97лв. – разликата над уважената част от главница от 1617.37лв. до пълния претендиран размер от 2035.34лв. по договор за потребителски кредит от 29.12.2017г.‘ за сумата от 550.56лв. – разликата над уважената част за възнаградителна лихва от 609.90лв. до пълния претендиран размер от 1160.46лв. за периода 11.07.2019г. до 11.08.2020г. и за сумата от 52.75лв. – разликата над уважената част от лихва за забава за периода 12.04.2018г. до 19.10.2020г., претендирана в размер на 257.28лв. до уважения размер от 204.53лв. за периода 11.06.2019г. до 19.10.2020г., ведно със законната лихва върху главницата*

от 21.10.2020г. до изплащането, както и допълнително разноски от 96.38лв. за платена държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт“. С постановеното окончателно определение въззивният съд е върнал делото на СРС за издаване на заповед за изпълнение съгласно определението.

Приложими разпоредби от правото на Европейския съюз:

12. Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, член 6 § 1. *Държавите-членки определят изискването, включените неравноправни клаузи в договори между потребители и продавачи или доставчици да не са обвързващи за потребителя, при условията на тяхното национално право, и че договорът продължава да действа за страните по останалите условия, когато може да се изпълнява и без неравноправните клаузи.*

Приложими разпоредби от българското право:

13. От Граждански процесуален кодекс:

14. Чл. 278. (1) *Частните жалби се разглеждат в закрито заседание. Съдът, ако прецени за необходимо, може да разгледа жалбата в открито заседание.*

(2) *Ако отмени обжалваното определение, съдът сам решава въпроса по жалбата. Той може да събира и доказателства, ако прецени това за необходимо.*

(3) *Постановеното определение по частната жалба е задължително за долустоящия съд.*

(4) *Доколкото в този раздел няма особени правила, за производството по частните жалби се прилагат съответно правилата за обжалване на решенията.*

15. Чл. 410. (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.; доп., бр. 100 от 2019 г.) (1) *Заявителят може да поиска издаване на заповед за изпълнение:*

1. *за вземания за парични суми или за заместими вещи, когато искът е подсъден на районния съд;*

2. *за предаването на движима вещь, която длъжникът е получил със задължение да я върне или е обременена със залог или е прехвърлена от длъжника със задължение да предаде владението, когато искът е подсъден на районния съд.*

(2) (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) *Заявлението съдържа искане за издаване на изпълнителен лист и трябва да отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1 и 3 и чл. 128, т. 1 и 2. В заявлението се посочва и банкова сметка или друг начин за плащане.*

(3) (Нова - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) Когато вземането произтича от договор, сключен с потребител, към заявлението се прилагат договорът, ако е в писмена форма, заедно с всички негови приложения и изменения, както и приложимите общи условия, ако има такива.

16. Чл. 411. (Изм. - ДВ, бр. 42 от 2009 г.; изм., бр. 50 от 2015 г.; доп., бр. 86 от 2017 г.; изм. и доп., бр. 100 от 2019 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 42 от 2009 г.; изм., бр. 50 от 2015 г.; доп., бр. 86 от 2017 г.; доп., бр. 100 от 2019 г.) Заявлението се подава до районния съд по постоянния адрес или по седалището на длъжника, който в тридневен срок извършва служебна проверка на местната подсъдност. Заявление срещу потребител се подава до съда, в чийто район се намира настоящият му адрес, а при липса на настоящ адрес - по постоянния. Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща незабавно на надлежния съд.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 50 от 2015 г.) Съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение в срока по ал. 1, освен когато:

1. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението;

2. искането е в противоречие със закона или с добрите нрави;

3. (нова - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това;

4. (предшна т. 3 - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България;

5. (предшна т. 4 - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

(3) При уважаване на заявлението съдът издава заповед за изпълнение, препис от която се връчва на длъжника.

17. Чл. 413. (Доп. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 21.12.2010 г.) (1) Заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване от страните, освен в частта за разноските.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 21.12.2010 г.) Разпореждането, с което се отхвърля изцяло или отчасти заявлението, може да се обжалва от заявителя с частна жалба, от която не се представя препис за връчване.

18. Чл. 414. (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.; изм., бр. 100 от 2019 г.) (1) (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Длъжникът може да възрази писмено

срещу заповедта за изпълнение или срещу част от нея. Обосноваване на възражението не се изисква освен в случаите по чл. 414а.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) Възражението се прави в едномесечен срок от връчването на заповедта, който не може да бъде продължаван.

19. Чл. 415. (Изм. - ДВ, бр. 42 от 2009 г.; изм., бр. 86 от 2017 г.; доп., бр. 100 от 2019 г.) (1) Съдът указва на заявителя, че може да предяви иск за вземането си в следните случаи:

1. когато възражението е подадено в срок;

2. (доп. - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) когато заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 и връчителят е събрал данни, че длъжникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета на съответното населено място или по друг начин и е удостоверил това с посочване на източника на тези данни в съобщението;

3. когато съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение.

(2) Когато дава указания за предявяване на иск в случаите по ал. 1, т. 2, съдът постановява спиране на изпълнението, ако е издаден изпълнителен лист по чл. 418.

(3) Искът по ал. 1, т. 1 и 2 е установителен, а по т. 3 - осъдителен.

(4) Искът се предявява в едномесечен срок от съобщението, като заявителят донася дължимата държавна такса.

(5) Когато заявителят не представи доказателства, че е предявил иска в посочения срок, съдът обезсилва заповедта за изпълнение частично или изцяло, както и изпълнителния лист, издаден по чл. 418.

20. Чл. 416. (Доп. - ДВ, бр. 42 от 2009 г.) Когато възражение не е подадено в срок или е оттеглено или след влизане в сила на съдебното решение за установяване на вземането, заповедта за изпълнение влиза в сила. Въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист и отбелязва това върху заповедта.

21. Чл. 422. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4.

(2) Предявяването на иск по ал. 1 не спира допуснатото незабавно изпълнение, освен в случаите по чл. 420.

(3) Ако искът бъде отхвърлен с влязло в сила решение, изпълнението се прекратява и се прилага чл. 245, ал. 3, изречение второ.

(4) (Нова - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Обратен изпълнителен лист не се издава, ако искът е отхвърлен поради неизискуемост на вземането.

22. *От Закона за задълженията и договорите:*

23. *Чл. 76. (1) Този, който има към едно и също лице няколко еднородни задължения, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасява се най-обременителното за него задължение. При няколко еднакво обременителни задължения, погасява се най-старото, а ако всички са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно.*

(2) Когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най-после главницата.

24. *От Закон за потребителския кредит:*

25. *Чл. 9. (1) Договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.*

(2) Страни по договора за потребителски кредит са потребителят и кредиторът.

(3) Потребител е всяко физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

(4) Кредитор е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя или обещава да предостави потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

26. *Чл. 10а. (Нов - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.)*

(1) Кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит.

(2) Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

(3) Кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисиона за едно и също действие.

(4) Видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисиони, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит.

27. **Чл. 19.** (Доп. - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.; изм., бр. 104 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) (1) Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

(2) Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.

(3) При изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите:

1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит;

2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит;

3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са посочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя.

(4) (Нова - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) Годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

(5) (Нова - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

(6) (Нова - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) При плащания по договори, съдържащи клаузи, които са обявени за нищожни по ал. 5, надзетите средства над прага по ал. 4 се удържат при последващи плащания по кредита.

28. **Чл. 20.** (1) Правата, предоставени на потребителите по този закон, не могат да се ограничават. Всяка уговорка, с която предварително се изключват или ограничават правата на потребителите, е недействителна.

(2) Отказът от права, предоставени на потребителите по този закон, е недействителен.

(3) Когато договорът за потребителски кредит е непосредствено свързан с територията на Република България или с територията на друга държава - членка на Европейския съюз, или с територията на повече държави - членки на Европейския съюз, потребителят не може да бъде лишен от защитата, предоставена му по този закон, или от защитата, предоставена му от законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз.

29. Чл. 21. (1) Всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

(2) Всяка клауза в договор за потребителски кредит с фиксиран лихвен процент, която определя обезщетение за кредитора, по-голямо от посоченото в чл. 32, ал. 4, е нищожна.

30. Чл. 22. (Доп. - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) Когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

31. Чл. 23. Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

32. Чл. 24. За договора за потребителски кредит се прилагат и чл. 143 - 148 от Закона за защита на потребителите.

33. От Закон за защита на потребителите:

34. Чл. 143. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 57 от 2015 г.; в сила до 23.12.2019г.) Неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като:

1. освобождава от отговорност или ограничава отговорността на производителя, търговеца или доставчика, произтичаща от закон, в случай на смърт или телесни повреди на потребителя, причинени в резултат на действие или бездействие от страна на търговеца или доставчика;

2. изключва или ограничава правата на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца или доставчика или на друго лице при пълно или частично неизпълнение или неточно изпълнение на договорни задължения, включително изключва възможността за

прихващане на задължение към търговеца или доставчика с друго насрещно вземане, което има спрямо него;

3. поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля;

4. позволява на търговеца или доставчика да задържи заплатените от потребителя суми, в случай че последният откаже да сключи или да изпълни договора, като същевременно не предвижда право на потребителя да получи обезщетение на същата стойност при несклучване или неизпълнение на договора от страна на търговеца или доставчика;

5. задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка;

6. позволява на търговеца или доставчика да се освободи от задълженията си по договора по своя преценка, като същата възможност не е предоставена на потребителя, както и да задържи сума, получена за престация, която не е извършил, когато сам прекрати договора;

7. позволява на търговеца или доставчика да прекрати действието на безсрочен договор без предизвестие, освен когато има сериозни основания за това;

8. предвижда необосновано кратък срок за мълчаливо съгласие за продължаване на договора при непротивопоставяне на потребителя;

8а. (нова - ДВ, бр. 57 от 2015 г.) предвижда автоматично продължаване на срочен договор, ако потребителят не заяви желание за прекратяването му, и срокът, в който трябва да направи това, е прекалено отдалечен от датата, на която изтича срочният договор;

9. налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора;

10. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание;

11. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата;

12. предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора;

13. дава право на търговеца или доставчика да определи дали стоката или услугата отговаря на посочените в договора условия или му предоставя изключително право да тълкува клаузите на договора;

14. налага на потребителя да изпълни своите задължения, дори и ако търговецът или доставчикът не изпълни своите;

15. дава възможност на търговеца или доставчика без съгласието на потребителя да прехвърли правата и задълженията си по договора, когато това може да доведе до намаляване на гаранциите за потребителя;

16. изключва или възпрепятства правото на предявяване на иск или използването на други средства от страна на потребителя за решаването на спора, включително задължава потребителя да се обръща изключително към определен арбитражен съд, който не е предвиден по закон; ограничава необосновано средствата за доказване, с които потребителят разполага, или му налага тежестта на доказване, която съгласно приложимото право би трябвало да бъде за сметка на другата страна по договора;

17. ограничава обвързаността на търговеца или доставчика от поети чрез негови представители задължения или поставя неговите задължения в зависимост от спазването на определено условие;

18. (нова - ДВ, бр. 57 от 2015 г.) не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора;

19. (предишна т. 18 - ДВ, бр. 57 от 2015 г.) поставя други подобни условия.

Чл. 143. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 57 от 2015 г.; изм., бр. 100 от 2019 г.)
(1) Неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

(2) Неравноправна е клаузата, която:

1. освобождава от отговорност или ограничава отговорността на производителя, търговеца или доставчика, произтичаща от закон, в случай на смърт или телесни повреди на потребителя, причинени в резултат на действие или бездействие от страна на търговеца или доставчика;

2. изключва или ограничава правата на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца или доставчика или на друго лице при пълно или частично неизпълнение или неточно изпълнение на договорни задължения, включително изключва възможността за прихващане на задължение към търговеца или доставчика с друго насрещно вземане, което има спрямо него;

3. поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля;

4. позволява на търговеца или доставчика да задържи заплатените от потребителя суми, в случай че последният откаже да сключи или да

изпълни договора, като същевременно не предвижда право на потребителя да получи обезщетение на същата стойност при несклучване или неизпълнение на договора от страна на търговеца или доставчика;

5. задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка;

6. позволява на търговеца или доставчика да се освободи от задълженията си по договора по своя преценка, като същата възможност не е предоставена на потребителя, както и да задържи сума, получена за престация, която не е извършил, когато сам прекрати договора;

7. позволява на търговеца или доставчика да прекрати действието на безсрочен договор без предизвестие, освен когато има сериозни основания за това;

8. предвижда необосновано кратък срок за мълчаливо съгласие за продължаване на договора при непротивопоставяне на потребителя;

9. предвижда автоматично продължаване на срочен договор, ако потребителят не заяви желание за прекратяването му, и срокът, в който трябва да направи това, е прекалено отдалечен от датата, на която изтича срочният договор;

10. налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора;

11. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание;

12. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата;

13. предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора;

14. дава право на търговеца или доставчика да определи дали стоката или услугата отговаря на посочените в договора условия или му предоставя изключително право да тълкува клаузите на договора;

15. налага на потребителя да изпълни своите задължения, дори и ако търговецът или доставчикът не изпълни своите;

16. дава възможност на търговеца или доставчика без съгласието на потребителя да прехвърли правата и задълженията си по договора, когато това може да доведе до намаляване на гаранциите за потребителя;

17. изключва или възпрепятства правото на предявяване на иск или използването на други средства от страна на потребителя за

решаването на спора, включително задължава потребителя да се обръща изключително към определен арбитражен съд, който не е предвиден по закон; ограничава необосновано средствата за доказване, с които потребителят разполага, или му налага тежестта на доказване, която съгласно приложимото право би трябвало да бъде за сметка на другата страна по договора;

18. ограничава обвързаността на търговеца или доставчика от поети чрез негови представители задължения или поставя неговите задължения в зависимост от спазването на определено условие;

19. не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора;

20. поставя други подобни условия.

35. Чл. 144. (1) Разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 7 не се прилага за клаузи, при които доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина едностранно и без предизвестие да прекрати договор, сключен за неопределен срок, при условие че доставчикът на финансовите услуги се е задължил да извести незабавно другата страна/страни по договора за неговото прекратяване.

(2) Разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 11 не се прилага за клаузи, при които:

1. доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина да промени без предизвестие лихвен процент, дължим от потребителя или на потребителя, или стойността на всички други разходи, свързани с финансовите услуги, при условие че доставчикът на финансовата услуга е поел задължение да уведоми за промяната другата страна/страни по договора в 7-дневен срок и другата страна/страни по договора има правото незабавно да прекрати договора;

2. търговецът или доставчикът на финансовите услуги си запазва правото да промени едностранно условията на безсрочен договор, при условие че се е задължил в тридневен срок да информира потребителя за промените и потребителят има правото да прекрати договора.

(3) Разпоредбите на чл. 143, ал. 2, т. 7, 11 и 13 не се прилагат по отношение на:

1. сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги;

2. договорите за покупка или продажба на чужда валута, пътнически чекове или международни парични преводи в чужда валута.

(4) Разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 13 не се прилага при клаузи за индексирание на цени, при условие че клаузите са законосъобразни и методът за промяна на цените е описан подробно и ясно в договора.

36. Чл. 145. (1) Неравноправната клауза в договор, сключен с потребителя, се преценява, като се вземат предвид видът на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или на друг договор, от който той зависи.

(2) Преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми.

37. Чл. 146. (1) Неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално.

(2) Не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия.

(3) Обстоятелството, че някои условия са индивидуално уговорени, не изключва прилагането на този раздел към останалата част от договора.

(4) Когато търговецът или доставчикът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта за доказването пада върху него.

(5) Наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, не води до неговата нищожност, ако договорът може да се прилага и без тези клаузи.

38. Чл. 147. (1) Клаузите на договорите, предлагани на потребителите, трябва да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин.

(2) При съмнение относно смисъла на определено условие то се тълкува по благоприятен за потребителя начин.

(3) Разпоредбата на ал. 2 не се прилага за исковете по чл. 186 и 186а.

39. Чл. 147а. (1) При сключване на договор при общи условия с потребител общите условия обвързват потребителя само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях.

(2) Съгласието на потребителя с общите условия се удостоверява с неговия подпис.

(3) Търговецът или упълномощен негов представител е длъжен да предаде подписан от него екземпляр от общите условия на потребителя.

(4) Тежестта на доказване на изразеното от потребителя съгласие с общите условия и получаването им при подписване на договора се носи от търговеца.

(5) Клаузата за съгласие с общите условия на договора и деклариране на получаването им от потребителя, включена в индивидуалните договори, не е доказателство за действителното приемане на общите условия и получаване на екземпляр от потребителя.

40. Чл. 147б. (1) Търговецът е длъжен да уведоми потребителя за всяко изменение в общите условия по сключения договор в 7-дневен срок от настъпването на това обстоятелство на посочен от него телефон, електронна поща или адрес за кореспонденция.

(2) Когато не е съгласен с измененията в общите условия, потребителят може да се откаже от договора, без да посочва причина и без да дължи обезщетение или неустойка, или да продължи да го изпълнява при действащите преди изменението общи условия.

(3) Потребителят упражнява правото си по ал. 2, като изпраща до търговеца писмено уведомление в едномесечен срок от получаването на съобщението по ал. 1. Алинея 2 не се прилага в случаите, когато изменението в общите условия е вследствие на разпореждане или указание на компетентен орган на власт

(4) Измененията в общите условия обвързват потребителя по договора, когато потребителят е уведомен за тях при условията на ал. 1 и не е упражнил правото си по ал. 2 и 3.

(5) Търговецът е длъжен да установи факта на уведомяване на потребителя за изменение в общите условия.

41. Чл. 148. (1) Комисията за защита на потребителите:

1. изготвя насоки или препоръки във връзка с конкретни неравноправни клаузи в договори с общи условия или в договори, използвани в определени отрасли или сектори на дейност;

2. препоръчва използването на определени клаузи в договорите, използвани в определени специфични отрасли или сектори на дейност;

3. води преговори с представители на сдружения на търговците относно изготвянето на примерни договори, приложими за определени отрасли или сектори на дейност;

4. сезира компетентния съд при наличие на неравноправни клаузи в договорите с общи условия с искане за обявяването им за нищожни по реда на глава девета, раздел IV в случаите, когато предприетите мерки по т. 1 или ал. 4 са останали без резултат и клаузите на договора могат

да засегнат голям брой потребители или е възможно същите да бъдат използвани и от други търговци.

(2) Когато в нормативен акт е предвидено държавен орган да одобрява общите условия на договорите с потребители и последващите изменения в тях, те се изпращат на Комисията за защита на потребителите за становище за наличието на неравноправни клаузи. Държавният орган одобрява общите условия на договорите с потребители само ако Комисията за защита на потребителите одобри предоставените ѝ общи условия и след като прецени, че те не съдържат неравноправни клаузи по смисъла на тази глава.

(3) Когато в нормативен акт не е предвидено държавен орган да одобрява общите условия на договорите с потребители за финансови услуги и последващите изменения в тях, те се изпращат от търговеца до Комисията за защита на потребителите за одобрение.

(4) Когато Комисията за защита на потребителите прецени, че общите условия съдържат неравноправни клаузи по смисъла на тази глава, тя предоставя на търговеца 14-дневен срок от уведомяването му да ги отстрани.

Релевантна практика на СЕС:

42. Дело „С-243/08“, по което съдът е взел решение, съгласно което:

„1) Член 6, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори следва да се тълкува в смисъл, че неравноправната договорна клауза не е обвързваща за потребителя и за това не е необходимо той предварително да е оспорил успешно такава клауза.

2) Националният съд е длъжен да разгледа служебно неравноправния характер на договорна клауза, когато са налице необходимите за това правни или фактически обстоятелства. Когато счете такава клауза за неравноправна, той не я прилага, освен ако потребителят се противопостави на това. Националният съд има такава задължение и когато проверява собствената си териториална компетентност.

3) Националният съд трябва да определи дали договорна клауза като тази, която е предмет на спора по главното производство, отговаря на изискуемите критерии, за да бъде определена като неравноправна по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 93/13. При това националният съд трябва да има предвид, че клауза в договор, сключен между потребител и продавач или доставчик, която е включена, без да бъде предмет на индивидуално договаряне, и с която се възлага изключителна компетентност на съда, в чийто съдебен район е

седалището на продавача или доставчика, може да се счита за неравнопоставено.“

Релевантна национална съдебна практика:

43. Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4 / 2013 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК, по въпроса в „2.б. Отговаря ли на изискванията по чл. 410, ал. 2 вр. чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 и по чл. 417 ГПК, когато в заявлението не са подробно посочени обстоятелствата, от които произтича вземането, но същите могат да се извлекат от представените към заявлението документи“ съдът приема, че „Според изричната разпоредба на чл.410, ал.2 ГПК, заявлението трябва да отговаря на изискванията на чл. 127, ал.1 ГПК, т.е. необходимо е да съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава вземането. В този смисъл точната индивидуализация на вземането по основание и размер обуславя редовността на заявлението като основание за издаване на заповедта за изпълнение. В случай че в заявлението липсва надлежна индивидуализация на неговото основание, същото подлежи на отхвърляне, при което заповедният съд не може да извлича това основание от приложените към заявлението документи. Съображенията са, тъй като в заповедното производство по чл.410 ГПК съдът не събира доказателства /целта на производството е не установяване на самото вземане, а само проверка дали същото е спорно/, и следователно от приложените към заявлението документи не могат да се правят изводи както за съществуване на вземането, така и за основанието, на което същото се претендира. В хипотезата на чл.417 ГПК обаче, при която съдът се произнася въз основа на представен от заявителя документ, е допустимо основанието и предмета на вземането да се определят въз основа на този документ, тъй като по смисъла на закона същият е задължително приложение към заявлението, въз основа на което се издава заповед за незабавно изпълнение, при което основанието за издаване на заповедта е наличието на годно за изпълнение притежателно право, удостоверено именно от документа“.

44. Окончателно произнасяне на Софийски градски съд при сходни случаи: Определение №10088/30.06.2020г. по в.ч.гр.д. № 4669/2020г. и Определение № 265186/27.11.2020г. по в.ч.гр.д. № 9083/2020г. по описа на СГС и др., където по подадена частна жалба от „Профи Кредит България“ ЕООД срещу разпореждане, с което е отхвърлено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за вземания по договор за потребителски кредит с включена клауза за „възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги“, като съдът

приемайки, че клаузата е нищожна на основание чл.10а, ал.2 и чл.19, ал.4 ЗПК, като на следващо място СГС приема, че е приложим редът по чл.76, ал.2 ЗЗД по отношение на заплатените от длъжника суми, отнасяни за плащане и по нищожните поради неравноправност на клаузите вземания.

Връзка с правото на Европейския съюз. Необходимост от тълкуване:

45. От изложените факти по конкретното дело се установява следното: подадено е заявление за издаване на заповед по чл.410 ГПК, което по вътрешното право се развива едностранно до издаване на заповедта. В подаденото заявление се претендира издаване на заповед за вземания (съдебно разпореждане, с което съдът разпорежда длъжникът по заповедта за заплати на заявителя признатите със съдебния акт вземания), произтичащи от потребителски кредит. Всички съдебни състави по делото са изразили обосновано съмнение, че част от претенциите почиват на неравноправни клаузи, които имат стойностно измерение, увеличаващи вземанията по кредита. По данни на заявителя длъжникът (потребителят) е извършвал плащания, които са били отнасяни за погасяване и по отношение на вземанията, основани на неравноправни клаузи.

46. Ако се приеме по аналогия на чл.19, ал.6 ЗПК отнасяне на плащанията по неравноправните клаузи към неплатените компоненти по договора за кредит (главница и лихва), както е приел СГС в цитираните в пар.44 съдебни актове, т.е. служебно прихващане при преценка за неравноправен характер на договорна клауза, по която има плащане от страна на потребителя, то при издаване на съдебното разпореждане за плащане, длъжникът не е необходимо да подава възражение по чл.414 ГПК, съответно да се развива исково производство, в което да упражни правото на прихващане.

47. В цитираната в пар.42 практика на Съда на Европейския съюз (дело С243/08), Съдът е приел, че *„неравноправната договорна клауза не е обвързваща за потребителя и за това не е необходимо той предварително да е оспорил успешно такава клауза“*, така и *„Националният съд е длъжен да разгледа служебно неравноправния характер на договорна клауза, когато са налице необходимите за това правни или фактически обстоятелства. Когато счете такава клауза за неравноправна, той не я прилага, освен ако потребителят се противопостави на това..“*.

48. Настоящата юрисдикция намира, че е важно да се установи дали в случаите на производства, при които потребителят не участва, когато националният съд има съмнения, съответно служебно разгледа

неравноправен характер на договорна клауза, съответно когато са налице необходимите за това правни и фактически обстоятелства, следва **изцяло да откаже** издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, съответно следва **частично да откаже** издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по отношение на конкретната договорна клауза, в който случай **служебно да зачете последиците** свързани с неравноправния характер на клауза, когато има данни за плащане по нея, вкл. обвързан ли е съдът от указания на горна инстанция, която приема неравноправен характер на договорна клауза, но въпреки това указва издаване на заповед по чл.410 ГПК, с което по същество не зачита част от последиците свързани с неравноправния характер на клаузата. Последното е свързано с осигуряване ефективни средства за защита на потребителя, доколкото по националното право прихващане на вземания е допустимо само при упражнено субективно право, а само по изключение се допуска по чл.19, ал.6 от ЗПК. Поради което, ако чл.6, §1 от Директива 93/13 ЕИО задължава съда служебно да не прилага договорна клауза поради съмнения за неравноправен характер спрямо потребител, в случаите на производства, при които длъжникът не участва, и не задължава съда изцяло да откаже издаването на съдебен акт, разпореждащ плащане, а частично да откаже издаването на такава, при данни за плащане от страна на потребителя по неравноправната клауза, трябва ли съдът служебно да зачете последиците от неравноправния характер, каквато аналогия е допустима по националното право с прилагане на чл.19, ал.6 ЗПК вр. чл.76, ал.2 ЗЗД, както и приемана в сходни случаи по други дела, цитирани в пар.44.

49. Интерес от искане за тълкуване съществува, тъй като досегашната практика на Съда на Европейския съюз не дава отговор на конкретно поставените въпроси. От съществуващата и цитирана практика на Съда на Европейския съюз, не е ясно дали това тълкуване покрива възникналите въпроси.

50. С оглед на това за настоящата юрисдикция възниква необходимост да поиска от Съда на Европейския съюз да се произнесе по следните въпроси:

51. „1. Следва ли чл.6, §1 от Директива 93/13 ЕИО, да се тълкува в смисъл, че в случаите на производства, при които длъжникът не участва до произнасяне със съдебно разпореждане за плащане, съдът е длъжен служебно да разгледа неравноправен характер на договорна клауза, и когато има съмнения, че такава клауза е неравноправна, съдът е длъжен да не я приложи?“.

„2. При утвърдителен отговор на първия въпрос, длъжен ли е националният съд изцяло да откаже издаването на съдебен акт,

разпореждащ плащане, когато част от претенцията се основава на неравноправна договорна клауза, формираща размера на заявената претенция?“

„3. При утвърдителен отговор на първия въпрос, но отрицателен отговор на втория, длъжен ли е националният съд частично да откаже издаването на съдебен акт, разпореждащ плащане, за частта от претенцията, която се основава на неравноправна договорна клауза?“

„4. При утвърдителен отговор на трети въпрос, длъжен ли е и при какви условия, националният съд служебно да зачете последиците свързани с неравноправния характер на клауза, когато има данни за плащане по нея, вкл. да извърши прихващане с други неплатени задължения по договора?“

„5. При утвърдителен отговор на четвърти въпрос, обвързан ли е националният съд от указания на горна инстанция, които по националното право са задължителни за проверяваната инстанция, с които указания не се зачитат последиците свързани с неравноправния характер на клауза?“

52. С оглед на правилото на чл. 267, параграф 2 ДФЕС производството по настоящото дело трябва да се спре, докато Съдът на Европейския съюз не отговори на поставените въпроси. На основание на Решението по дело C-210/06 *Cartesio* на същия съд настоящото определение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по ч.гр.д. № 51458/2020г. по описа на Софийски районен съд, 27 състав.

ОТПРАВЯ на основание чл. 267, параграф 2 ДФЕС до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

„1. Следва ли чл.6, §1 от Директива 93/13 ЕИО, да се тълкува в смисъл, че в случаите на производства, при които длъжникът не участва до произнасяне със съдебно разпореждане за плащане, съдът е длъжен служебно да разгледа неравноправен характер на договорна клауза, и когато има съмнения, че такава клауза е неравноправна, съдът е длъжен да не я приложи?“.

„2. При утвърдителен отговор на първия въпрос, длъжен ли е националният съд изцяло да откаже издаването на съдебен акт, разпореждащ плащане, когато част от претенцията се основава на неравноправна договорна клауза, формираща размера на заявената претенция?“

„3. При утвърдителен отговор на първия въпрос, но отрицателен отговор на втория, длъжен ли е националният съд частично да откаже

издаването на съдебен акт, разпореждащ плащане, за частта от претенцията, която се основава на неравнопавна договорна клауза?“

4. При утвърдителен отговор на трети въпрос, длъжен ли е и при какви условия националният съд служебно да зачете последиците свързани с неравнопавния характер на клауза, когато има данни за плащане по нея, вкл. да извърши прихващане с други неплатени задължения по договора?“

„5. При утвърдителен отговор на четвърти въпрос, обвързан ли е националният съд от указания на горна инстанция, които по националното право са задължителни за проверяваната инстанция, с които указания не се зачитат последиците свързани с неравнопавния характер на клауза?“

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на Отдел „Право на ЕС и процесуално представителство пред Съда на ЕС“ към Министерството на външните работи по пощата.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: